

[Halvgaard]

krav til eleverne vedrørende fagprøver og eksamensordninger har skabt uro og usikkerhed også i det videre uddannelsesforløb og har forringet det faglige grundlag. Disse fejl må rettes. Det må være i de unges egen interesse, at det er folketinget, der påtager sig ansvaret for en styring af uddannelseskapa- citeten, således at de uddannelser, der retter sig imod erhvervslivet, får førsteprioritet, og det haster. Det vil betyde skærpet adgang til gymnasiet fra folkeskolen, men samtidig, at adgangen til erhvervsuddannelserne gøres mere tiltrækkende for de unge.

Mimi Stilling Jakobsen (CD):

Da vi for et år siden i denne sal debatterede gymnasiets forhold, som vi gør det i dag, blev der konstateret et klart flertal imod, at man skulle lave gymnasiestrukturen om, og jeg tror, at det allerede nu er klart, at dette flertal stadig væk eksisterer. Det giver sig formentlig senere i dag udtryk i et dagsordensforslag, som vi kan støtte, det kan jeg sige med det samme. Ikke mindst efter hr. Ole Vig Jensens tale i dag er det også klart, at der i hvert fald er et flertal her i tinget, som mener det samme som den dagsorden, selv om det flertal måske ikke omfatter alle de partier, det stemmer for dagsordenen.

Der er altså ikke et flertal i øjeblikket for at ændre gymnasiets struktur og indhold, og alligevel er vi – som flere har været inde på – mange, der føler, at det skrider i kraft af forsøgsvirksomheden. Der er jo ikke bare tale om, at man ude omkring, decentralt, finder nogle nye områder, man kunne tænke sig at udvikle, finder nye ideer. Der er også tale om, at selve det, at man har et bevillingssystem, der belønner eller tilgodeser forsøg, selvfølgelig virker tillokkende i sig selv, og der er ingen tvivl om, at forsøgsbevillinger styrer. Problemet med forsøg generelt er tit, at man i forsøgsperioden får stillet ressourcer til rådighed, som man normalt ikke ville have fået, og som man ikke får bagefter, hvis dette forsøgs indhold bliver gjort til norm. Det er muligvis derfor, der er så mange forsøg, der lykkes. Det er ikke, fordi de skal lykkes – det vil jeg ikke påstå – men det er i hvert fald, fordi man ressourcemæssigt er bedre stillet, end man ville være under normale forhold, og det kan selvfølgelig virke tillokkende med hensyn til forsøgsvirksomheden rundt omkring.

Jeg mener heller ikke, at det er tilfældigt, hvilke forsøg der bliver fremmet, hvilket man rundt omkring har fornemmelsen af at der ses med velvilje på i direktoratet. Vi oprem- sede det for et år siden, og indholdet, emne- listen, er ikke blevet meget større siden da. Det er et spørgsmål om: væk med gren- og linjedeling, det er et spørgsmål om tværfag- lighed, om projektorienteret undervisning, om emneorienteret undervisning, om modu- ler og praktik osv.

Man må ind imellem, når man lytter til denne debat, knibe sig lidt i armen for at huske, at det ikke er folkeskolen, vi diskutere- rer, for på mange måder er det præcis de samme emner, vi tager op. Det er i hvert fald præcis de samme forsøg, der bliver sat i gang, når man har talt folkeskolelov og den forsøgsvirksomhed, der foregår dér. Om det vil nogle sige: det er da heldigt, for så ser vi det jo i et samlet forløb, og eleverne vil også føle det som et samlet forløb. Men spørgsmå- let er, hvor man sætter grænsen, hvor man stopper op, hvornår man begynder at specia- lisere sig, hvornår man skal vælge. Hvornår skal eleven – stadig væk selvfølgelig med hensyntagen til det almindennende, men dog alligevel – begynde at spore sig ind på, hvad man kunne tænke sig at beskæftige sig med for alvor og på det højeste niveau?

Vi har de samme forsøg i folkeskolen. Man udskyder valgene, og det gør man ved, at man gennemfører § 8, stk. 3, nemlig sam- læsningen. Man søger den ikke-fagdelte un- dervisning, bl.a. i 6.-7. klasse i historie, bio- logi og geografi, man søger den i dansk, samtidsorientering og forskellige andre fag på de højeste klassetrin, og de samme ten- denser gør sig altså gældende her.

Vi ser stadig væk fra CDs side dette som et forsøg på at komme væk fra kravet om konkret viden, det, der nedsættende bliver kaldt paratviden. Og det må da også siges, at jo flere konkrete færdigheder der kræves, jo mere afslørende er det, om man kan klare det eller ej. Vi ser også ganske klart en af- standtagen fra det, der kunne kaldes det in- tellektuelle eller de intellektuelle værdier, og det synes jeg er kedeligt. Ikke mindst på et område som gymnasiet kan det forekomme besynderligt, at man forsøger at nedvurdere det boglige, det intellektuelle og det, der kan begynde at ligne en videnskabelig arbejdsme- tode. Det betyder ikke, at disse fag i gymna-